

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OSELLA OSELLA
Arquebisbe de Barcelona

«Aquí em tens. Envia-m'hi»

Aquest diumenge celebrem el Diumenge Mundial de les Missions, conegut popularment com el *Domund*. En el marc d'un mes d'octubre que és per als catòlics un mes missioner, l'Església celebra aquesta jornada en què el papa Francesc ens anima a donar suport als milers de persones que anuncien la Bona Notícia arreu del món i que són prop dels que més pateixen, especialment en aquest temps de pandèmia.

«L'Església [...] continua la missió de Jesús en la història i ens envia per tot arreu perquè, a través del nostre testimoni de fe i de l'anunci de l'Evangelí, Déu segueixi manifestant el seu amor i pugui tocar i transformar cors, ments, societats i cultures, a qualsevol lloc i en qualsevol moment», ens diu el Sant Pare en el missatge que ha preparat per a aquesta edició del *Domund* i que va fer públic en la solemnitat de Pentecosta (Roma, Sant Joan del Laterà, 31 de maig de 2020).

Els missioners i les missioneres han tingut sempre molt clar que l'evangelització implicava tant

l'anunci de Jesucrist com la promoció social i la defensa de la dignitat de les persones. Els missioners són els primers testimonis de l'amor de Crist per a tots els qui no el coneixen. Els missioners són també agents de comunió i de promoció de la justícia i fraternitat entre les persones i entre els pobles. Els missioners no abandonen mai els seus germans quan arriba la guerra o l'epidèmia. Ells són el veritable testimoni de l'amor de Déu i de l'Església per a tota la humanitat.

Aquest any, el lema de la Jornada Mundial de les Missions «Aquí em tens. Envia-m'hi» (Js 6,8), ens recorda les paraules del profeta Isaïes en resposta a la crida que va rebre de Déu. La primera part del lema, «Aquí em tens», mostra la disponibilitat del missioner a complir amb la missió a la qual Déu el convida a col·laborar. La segona part, «Envia-m'hi», fa referència a l'origen de la missió. És Déu qui ens envia.

Des que Jesús va enviar els seus deixebles per anunciar l'Evangelí als confins de la terra, la histò-

ria de l'Església s'ha anat teixint amb milers de missions en tot el món. Per tal d'arribar als llocs més llunyans del món on encara no coneixen Jesucrist ni el seu missatge d'amor i esperança, el Papa compta amb les Obres Missionals Pontifícies, la xarxa mundial que sosté la missió i les esglésies joves arreu del món amb la pregària i la caritat.

Una vegada a l'any, amb motiu de la jornada del *Domund*, convoquem una col·lecta extraordinària per sostenir aquesta presència i aquesta labor de l'Església. Com ens recorda el papa Francesc en aquest missatge, aquesta col·lecta té com a objectiu «afrontar les necessitats espirituals i materials dels pobles i de les esglésies del món sencer i per a la salvació de tots».

Benvolguts germans i germanes, moltes gràcies per la vostra contribució econòmica, especialment aquest any en què les famílies pateixen els embats d'una crisi social i econòmica molt severa. Déu agraeix i beneeix la vostra pregària i el vostre esforç econòmic.

ENTREVISTA

Cercant la felicitat

PAOLO DI NUNNO I ANDREA LECCESE

En Paolo i l'Andrea són un matrimoni veneçolà, que viu a Barcelona des de 2019. El passat mes d'abril, van posar en marxa el projecte «Encaminados», que pretén mostrar les petjades de Jesús a través de plataformes com YouTube o Instagram (@vamosencaminados). El seu objectiu és atraure joves que puguin ser testimonis de l'alegria de ser catòlics.

En què consisteix el projecte?

La nostra missió és, com deia sant Ignasi de Loiola, servir i lloar Déu i, a través de les xarxes socials, impulsar un apostolat que atragui joves que puguin comprovar que es pot ser un catòlic alegre, jove, i gaudir del que fem, com per exemple viatjar o conèixer llocs a través del turisme catòlic. Volem arribar a milers de cors joves que busquen *quelcom més*, per indicar-los el camí de la veritat i la vida, a través de l'evangelització que ens permeten les xarxes socials, amb els valors que ens dona l'Evangelí i l'Església catòlica.

Com transmeteu la felicitat com a matrimoni catòlic?

Aquest caminar ha nascut com un itinerari en el qual volem mostrar que és possible, en aquest món, gaudir i viure la vida d'acord a la vocació que Déu ens dona; en el nostre cas, el matrimoni. A partir dels pelegrinatges que estem fent, hem pogut comprovar que caminar junts, nosaltres dos i Jesús, és l'únic que ens dona força i ens ajuda a superar qualsevol dificultat. Amb Ell, tot se supera.

Què li falta al jove per fer el pas?

Tots, des de molt joves, hem de preguntar-li al Senyor: Què vols de mi? Què vols que faci de la meua vida? I cal estar preparats per a la resposta, perquè segurament no serà molt fàcil, però sí que podem dir que serà molt gratificant. Al final, la voluntat de Déu deixa fruits molt positius i, sobretot, felicitat plena.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

En el sagrari, en espera pacient

Primera hora del matí. L'aire és fred. Som a la tardor. Un home de mitjana edat passa per davant d'una església que té la porta oberta. Sembla que no ho tenia previst; dubta, però hi entra. Una mitja foscor trencada per una il·luminació discreta, acompanyada del silenci, genera un ambient de pau i serenor que convida a la pregària. Davant el Santíssim, una senyora prega; un banc enrere, un jove ho fa amb el cap entre les mans. El nouvingut hi afegeix, també, la seva pregària.

Fer una visita al Santíssim, saludar el Senyor, parlar amb Ell. Més que una cortesia, és una ocasió de trobament i retrobament que uneix a Ell, que hi vincula, que genera sentit de pertinença a la colla dels seus amics, a l'Església. M'ho van ensenyar a l'escola. Hi anàvem amb dos companys de classe, a migdia. Era una visita curta, entre cinc o deu minuts. Visita de Parenostre, Avemària i Glòria i un moment de diàleg amb el Senyor. Sempre hi havia tema; alguna vegada la visita era més llarga, sobretot quan ens vàrem fer més grans.

La visita al Santíssim és una manifestació de fe, de fe autèntica, molt ar-

relada a l'Església. Ofereix múltiples possibilitats i es pot viure com un exercici de pietat que pot abastar des de la pregària espontània, la pregària repetitiva, la pregària guiada per un text d'un llibre o per un devocionari, fins a la pregària contemplativa que neix del cor o de la contemplació de l'Evangelí. «Quan pregueu, no parreu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar. No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu. Vosaltres, pregueu així: Pare nostre que estàs en el cel» (Mt 8,7-9).

Les esglésies que estan obertes tot el dia, o gran part del dia, ofereixen aquesta possibilitat que no s'ha de desaproveitar; que pot ajudar a enfortir la vida espiritual personal, la presència del Senyor en la nostra quotidianitat... Pot ser una bona contribució a la iniciació en la fe dels infants, al seu enfortiment entre els adolescents i els joves... Font de retrobament en la quotidianitat per als adults... Ell és en el sagrari, en pacient espera, en vetlla activa i amb desig de companyia.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Ser testimonios de esperanza

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Todos los miembros de la Iglesia estamos llamados a ser testimonios de Jesús Resucitado. Él, en su gran misericordia, nos llama a ser mensajeros de esperanza y de amor en la crisis que padecemos.

El Señor nos llamó cuando aún no lo conocíamos (Is 45,4-5). Él espera nuestra respuesta libre y consciente en cada circunstancia y momento. Pero sólo podemos percibir y responder a la llamada «cuando vivimos una relación personal de amor con Jesús vivo en su Iglesia» (Mensaje Jornada mundial de las misiones, 2020).

Cada uno de nosotros, también en familia y comunitariamente, debemos acudir a quienes necesitan ayuda. «La invitación a salir de nosotros mismos por amor a Dios y al prójimo se

presenta como una oportunidad para compartir, servir e interceder.»

Nuestro testimonio crecerá en círculos concéntricos, que progresivamente se concatenarán hasta los confines del mundo.

Unidos a Jesús, que se dirigió al Padre a gritos y con lágrimas (Heb 5,7), elevemos nuestra súplica ardiente y llevemos ante Dios la zozobra de nuestros hermanos.

En el hoy de la Iglesia y de la historia, respondamos como María a la voluntad de Dios. Que ella nos ayude a decir con toda sinceridad: «Aquí estoy, Señor, mándame» (Is 6,8). Que Nuestra Madre, «consuelo de los afligidos, discípula misionera de su Hijo Jesús, continúe intercediendo por nosotros y sosteniéndonos».

Lectures de la missa diària i santoral

19. ■ (□ Terrassa) **Dilluns (lit. hores: la setm.)** [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Mare de Déu de la Salut, patrona del bisbat de Terrassa. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada, 1694 - Roma, 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador. Santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. ■ **Dimarts** [Ef 2,12-22 / SI 84 / Lc 12,35-38]. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. ■ **Dimecres** [Ef 3,2-12 / SI: Is 12 / Lc 12,39-48]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ **Dijous** [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).

23. ■ **Divendres** [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens. Sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ **Dissabte** [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855). Sant Martirià, mr.

25. ■ † **Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.)** [Ex 22,21-27 / SI 17 / ITe 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus. Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa). Sants Crisant i Dària, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

ACTUALITAT

Ampliació de l'equip episcopal de l'arxidiòcesi de Barcelona

Anunci del nomenament de Mons. Xavier Vilanova Pellisa a la capella del Palau Episcopal

El dimarts 6 d'octubre, el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, va reunir a la capella del Palau Episcopal totes les persones de la Cúria diocesana per comunicar-los una bona notícia: el nomenament del nou bisbe auxiliar, Mons. Xavier Vilanova Pellisa. L'acompanyaren els dos bisbes auxiliars, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell.

El cardenal Joan Josep Omella va expressar el seu agraïment al Sant Pare per concedir-li el bisbe electe i també va expressar el seu agraïment al nou col·laborador per haver acceptat aquesta responsabilitat.

Seguidament, el cardenal va comparèixer davant dels mitjans de comunicació acompanyat dels tres bisbes auxiliars.

Aquest prevere tortosí és l'actual rector del Seminari Interdiocesà de Catalunya. Com a bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Barcelona, s'afegeix a Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell.

En les properes setmanes s'informarà oportunament de la data de la celebració de la cerimònia en què serà ordenat bisbe.

El nou equip episcopal al pati de l'Arquebisbat de Barcelona

Compareixença a la Sala de premsa del Palau Episcopal

El nou bisbe auxiliar atén els mitjans de comunicació

Semblança biogràfica de Mons. Xavier Vilanova Pellisa

Va néixer a La Fatarella (Tarragona), el 23 de setembre de 1973, i va ser ordenat prevere per a la diòcesi de Tortosa el 22 de novembre de 1998.

Ha sigut vicari parroquial de les parròquies de la Mare de Déu del Roser de Tortosa (1998-1999) i de Sant Miquel Arcàngel d'Alcanar (1999-2003). Rector de les parròquies de l'Assumpció del Forcall, Castellfort i Portell, Sant Pere Apòstol de Cinctorres, Mare de Déu de les Neus de la Mata, Sant Bartomeu de La Todolella i de la Mare de Déu del Pòpulo d'Olocau del Rei (2003-2007). A més, ha sigut també rector de les parròquies d'Alfara de Carles (2014-2019), del Sagrat Cor de Jesús del Raval de Crist (2016-2019) i de Sant Llorenç del Pinell de Brai (2019).

Delegat per a la Catequesi (2014-2016) i per a la Pastoral Vocacional (2003); membre del Col·legi de Consultors (2007) i del Consell Presbiteral (2007); rector del Seminari de Tortosa (2007) i director espiritual del Seminari Interdiocesà de Catalunya (2016-2018).

Actualment exerceix l'ofici canònic de rector del Seminari Interdiocesà de Catalunya (2018).

És missioner de la Misericòrdia i confessor ordinari de la Comunitat d'Agustines de Sant Mateu.

Semblança biogràfica de Mons. Sergi Gordo Rodríguez

Va néixer a Barcelona, el 23 de març de 1967. Pertany a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel, de Cornellà de Llobregat, on té el domicili familiar. Als 14 anys va ingressar al Seminari Menor. Després va passar al Seminari Major, on va cursar els estudis eclesiàstics de filosofia i teologia. Va ser ordenat diaca el 8 de juny de 1991 i prevere el 14 de juny de 1992, a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès. És llicenciat en ciències eclesiàstiques per la Facultat de Teologia de Catalunya (1991), i llicenciat en filosofia per la Universitat Ramon Llull de Barcelona (1994), on també va cursar el bienni de doctorat en filosofia (1995-1997). De 2001 a 2004 va ampliar estudis en llengua alemanya i filosofia a Munic.

El 19 de juny de 2017 es va fer públic el seu nomenament com a bisbe auxiliar de Barcelona. Va rebre l'ordenació episcopal el 9 de setembre de 2017, a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

En el si de la Conferència Episcopal Tarraconense, és president del Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears (SIJ) i president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya (SIPOC).

En el si de la Conferència Episcopal Espanyola, ha estat membre de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar (CEAS) (2017-2020), i actualment és membre de la Comissió Episcopal per als Laics, la Família i la Vida, dins la qual és el bisbe responsable del Fòrum de Laics.

Semblança biogràfica de Mons. Antoni Vadell Ferrer

Va néixer a Lluçmajor (Mallorca) el 17 de maig de 1972. Als 14 anys va ingressar al Seminari Menor de Mallorca, passant després, el 1990, a cursar filosofia i teologia al Seminari Major de Mallorca. Va ser ordenat diaca el 4 d'octubre de 1997 a la Capella del Seminari Nou de Mallorca, i prevere el 31 de maig de 1998, a la parròquia del Beat Ramon Llull a Son Cotoner (Palma). Va obtenir la llicenciatura en teologia, especialitat en pastoral de la joventut i catequètica, a la Universitat Pontifícia Salesiana (2006-2009).

El 19 de juny de 2017 es va fer públic el seu nomenament com a bisbe auxiliar de Barcelona. Va rebre l'ordenació episcopal el 9 de setembre de 2017, a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

En el si de la Conferència Episcopal Tarraconense, és president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i Balears (SIC).

En el si de la Conferència Episcopal Espanyola, ha estat membre de la Subcomissió Episcopal de Catequesi, dins de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi (2017-2020), i actualment és membre de la Comissió Episcopal d'Evangelització, Catequesi i Catecumenat.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,14-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.

Jo soc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo soc el Senyor. No n'hi ha d'altre».

Salm responsorial (95)

R. Doneu al Senyor honor i majestat.

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor arreu de la terra. / Conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentencieu amb raó les causes dels pobles. R.

Comença la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor.

Us desitgem la gràcia i la pau. Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb tota convicció.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, ¿què penseu d'això?: ¿és lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» Jesús que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, ¿per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut». Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «¿De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar». Jesús els respon: «Doncs, torneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu».

Lectura del libro de Isaías (Is 45,14-6)

Esto dice el Señor a su Ungido, a Ciro: «Yo lo he tomado de la mano, para doblegar ante él las naciones y desarmar a los reyes, para abrir ante él las puertas, para que los portales no se cierren.

Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título de honor, aunque no me conocías.

Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí no hay dios. Te pongo el cinturón, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor y no hay otro».

Salmo responsorial (95)

R. Aclamad la gloria y el poder del Señor.

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, / y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles no son nada, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor; / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Postraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey: / él gobierna a los pueblos rectamente». R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los Tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo.

A vosotros, gracia y paz. En todo momento damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones, pues sin cesar recordamos ante Dios, nuestro Padre, la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza en Jesucristo nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados de Dios, que él os ha elegido, pues cuando os anuncié nuestro evangelio, no fue sólo de palabra, sino también con la fuerza del Espíritu Santo y con plena convicción.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta.

Le enviaron algunos discípulos suyos, con unos herodianos, y le dijeron: «Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad, sin que te importe nadie, porque no te fijas en apariencias. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?». Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto». Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta imagen y esta inscripción?». Le respondieron: «Del Cèsar». Entonces les replicó: «Pues dad al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios».

«Torneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu allò que és de Déu»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

A l'Evangelí, Jesús és posat a prova per uns partidaris d'Herodes Antipès, fill d'Herodes el Gran, que advocava per la independència dels jueus enfront del poder romà. Li pregunten si considerava lícit de pagar tribut al Cèsar o no.

És una pregunta que conté una trampa. Si Jesús respon que sí, el poden acusar de blasfem aquells que consideraven que Déu és l'únic rei d'Israel, i veien el Cèsar com un pagà opressor del poble i violador de les seves lleis i tradicions. Si Jesús respon que no, llavors poden acusar-lo de sedició perquè es mostra contrari al pagament de l'impost i, per tant, no reconeix l'autoritat política dels romans a la Judea. Jesús es troba, doncs, atrapat per la política del seu temps, amb la qual no es vol comprometre.

Jesús, però, és intel·ligent: pregunta als partidaris d'Herodes que li mostrin una moneda de l'impost, i en veure-hi encunyada l'efígie de l'emperador, acaba determinant: «Doncs doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu.»

Aquesta sentència de Jesús també s'ha fet servir per marcar una neta separació entre religió i política. Una separació que no ha estat sempre clara. Unes vegades la religió ha usat la política per imposar-se, i d'altres la política ha usat la religió per justificar-se. No obstant això, per a Jesús, la diferència és clara: política i religió són dos àmbits necessaris de la vida humana, individual i social, però diferents entre ells.

La política ben entesa —allunyada dels tòrbols interessos partidistes i dels grups de pressió— ha d'ajudar a orientar la vida social cap al bé comú de tots els ciutadans, independentment del seu origen, llengua, educació, o recursos econòmics.

La religió, igualment ben entesa, fonamenta la nostra vida en Déu com a bé suprem i garant de la justícia i el benestar de tots, i ens convida a viure amb fe, amb esperança, i amb caritat envers tothom.

El rei persa Cir va ser saludat com «Ungit de Déu», és a dir, com instrument de Déu, perquè va procurar el bé i la justícia del poble d'Israel en una època de fortes tensions. Els polítics poden ser vistos com a instruments de Déu només en la mesura que procuren, sincerament i amb desinterès personal, la justícia i el benestar de tots els ciutadans. Donar al Cèsar allò que és del Cèsar i a Déu allò que és de Déu, significa per a nosaltres batejats ser, al mateix temps, «honrats ciutadans, i bons cristians».

Activitats del senyor cardenal

Dimarts 20 (9.30 h). Presidirà una reunió del Consell Episcopal.

Dijous 22. Participarà en la reunió ordinària de la Congregació per als Bisbes, al Vaticà.

Diumenge 25 (18 h). Presidirà l'eucaristia de la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat, a la Catedral.

Agenda

Institut Emmanuel Mounier. Dijous 22 d'octubre (19 h), inauguració del curs, amb la conferència «La psicologia de la cura i la persona humana», a càrrec de Sergi Mas. Al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231).

Servei Diocesà per al Catecumenat. Dissabte 24 d'octubre, de les 11 a les 12.30 h, trobada de formació per a catequistes, amb el tema: «El catequista/acompanyant de catecúmens i el nou Directori per a la catequesi», a càrrec de Mn. Enric Termes, vicari episcopal. Ens hi acompanyarà el bisbe auxiliar Antoni Vadell. Al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

Celebració Diocesana de la Jornada del Migrant i el Refugiat. El proper diumenge 25 d'octubre celebrarem a nivell diocesà aquesta Jornada que cada any convoca el papa Francesc. Enguany el lema és: «Com Jesu-

LA FECUNDITAT DEL SOFRIMENT

El sofriment i l'amor

La realitat quotidiana dels homes i les dones. La vida laboral, social, econòmica, espiritual i íntima de les persones està esquitxada de dolor i de sofriment. Qui estima de veritat, pateix. El patiment és intrínsec al fet d'estimar. Un amor sense patiment no és amor. La mare estima el seu fill i vol el seu bé, l'espòs estima la seva muller i desitja el seu bé. En aquest desig de bé hi ha empeltat el sofriment.

L'acte d'amor comporta sofriment. A través del dolor ens adonem que estimem de veritat i que les relacions humanes no són simples lligams estereotipats i automatitzats, sinó que estan farcits d'humanitat i de sentit.

En un fragment de la seva obra, escriu F. Kafka: «Moisès no va entrar a Canaan perquè la seva vida era massa curta, sinó perquè era una vida humana». Canaan representa el paradís, la utopia de la religió judeocristiana. Moisès es quedà a les portes de la terra promesa. Aquest gest posa de manifest que la vida humana no és una vida d'harmonia i tranquil·litat, sinó de lluita i de sofriment. El paradís no és el *topos* humà sinó el *topos* diví.

cris, obligats a fugir», que ens vol fer reaccionar davant la situació, sovint invisible, de milions de persones forçades a migracions internes en països sense recursos. L'arquebisbe Joan Josep Omella celebrarà l'eucaristia a les 18 h, a la Catedral. Organitzada per Caminem junts en la diversitat i Càritas Diocesana. En acabar la missa, al Pla de la Seu, tindrà lloc un breu acte de sensibilització davant d'aquesta situació.

L'home hi tendeix des que neix, però no aconseguir trepitjar-lo durant la seva vida efímera.

El sofriment entra de ple en el joc. Aleshores, la vida deixa de ser quelcom divertit i esdevé tragèdia, esdevé seriositat. A través del dolor, descobrim el rostre seriós i enigmàtic de la vida. No tot està controlat en aquest espai vital. Hi ha la casella del patiment, que transforma el joc en tragèdia, la ficció en realitat. Aleshores descobrim els límits de la condició humana, la seva natura contingent i efímera. Ens adonem que som extremadament febles i petits. El reconeixement d'aquesta petitesse, però, ens fa grans i nobles.

Només l'home és conscient dels seus límits i de la seva menudesa. Així ho expressa Pascal en els seus *Pensaments* (*El Ciervo*, Barcelona, 1972, p. 83): «La grandesa de l'home és gran perquè es reconeix miserable. Un arbre no es reconeix miserable. Ser miserable és, doncs, reconèixer que hom és miserable; però és ser gran conèixer que hom és miserable». L'home és miserable, però és ben gran, perquè ho coneix.

El sofriment, un nou tabú?, Ed. Claret

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

Llibres

La Buena Noticia de cada día 2021.

Este libro de 640 páginas, de la Editorial Verbo divino (EVD), ayudará a los lectores y lectoras a leer, meditar y orar cada día la Palabra de Dios.

En él encontrarán la referencia de las lecturas, el salmo y el pasaje completo del evangelio de cada día,

acompañado de un breve comentario. Desde EVD se ofrecen diversas posibilidades de personalización para las entidades que lo soliciten.

Más información:

www.verbodivino.es

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

«Aquí estoy, mándame»

Este domingo celebramos el Domingo Mundial de las Misiones, conocido popularmente como el *Domund*. En el marco de un mes de octubre que es para los católicos un mes misionero, la Iglesia celebra esta jornada en la que el papa Francisco nos anima a apoyar a los miles de personas que anuncian la Buena Noticia por todo el mundo y que están cerca de los que más sufren, especialmente en este tiempo de pandemia.

«La Iglesia [...] continúa la misión de Jesús en la historia y nos envía por doquier para que, a través de nuestro testimonio de fe y del anuncio del Evangelio, Dios siga manifestando su amor y pueda tocar y transformar corazones, mentes, cuerpos, sociedades y culturas, en todo lugar y tiempo», nos dice el Santo Padre en el mensaje que ha preparado para esta edición del *Domund* y que hizo público en la solemnidad de Pentecostés (Roma, San Juan de Letrán, 31 de mayo de 2020).

Los misioneros y las misioneras han tenido siempre muy claro que la evangelización implicaba tanto el anuncio de Jesucristo como la promoción social y la defensa de la dignidad de las personas. Los misioneros son los primeros testigos del amor de Cristo para todos los que no lo conocen. Los misioneros son también agentes de comunión y de promoción de la justicia y la fraternidad entre las personas y entre los pueblos. Los misioneros no abandonan nunca a sus hermanos cuando llega la guerra o la epidemia. Ellos son el verdadero testimonio del amor de Dios y de la Iglesia para toda la humanidad.

Este año, el lema de la Jornada Mundial de las Misiones «Aquí estoy, mándame» (*Is* 6,8), nos recuerda las palabras del profeta Isaías en respuesta a la llamada que recibió de Dios. La primera parte del lema, «Aquí estoy», muestra la disponibilidad del misionero a cumplir con la mi-

sión a la cual Dios le invita a colaborar. La segunda parte, «mándame», hace referencia al origen de la misión. Es Dios quien nos manda.

Desde que Jesús envió a sus discípulos para anunciar el Evangelio a los confines de la tierra, la historia de la Iglesia se ha ido tejiendo con miles de misiones en todo el mundo. Con el fin de llegar a los lugares más remotos del mundo donde todavía no conocen a Jesucristo ni su mensaje de amor y esperanza, el Papa cuenta con las Obras Misionales Pontificias, la red mundial que sostiene la misión y las iglesias jóvenes en todo el mundo con la oración y la caridad.

Una vez al año, con motivo de la jornada del *Domund*, convocamos una colecta extraordinaria para sostener esta presencia y esta labor de la Iglesia. Como nos recuerda el papa Francisco en este mensaje, esta colecta tiene como objetivo «hacer frente a las necesidades espirituales y materiales de los pueblos y de las iglesias del mundo entero y para la salvación de todos».

Queridos hermanos y hermanas, muchas gracias por vuestra contribución económica, especialmente este año en que las familias sufren los embates de una crisis social y económica muy severa. Dios agradece y bendice vuestra oración y vuestro esfuerzo económico.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

[facebook.com/EsglesiaBarcelona](https://www.facebook.com/EsglesiaBarcelona)
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT